

Ajda Esenko
POEZIJA

POEZIJA

Avtorica: Ajda Esenko

Urednici: Ajda Esenko, Lara Škalič

Oblikovanje in prelom: PREMIKI Zavod za svetovanje, promocijo in razvoj dostopnega turizma Ljubljana

Založba: Društvo ŠENT

Elektronska knjiga https://www.sent.si/fck_files/ajdaesenko_poezija_1_.pdf

Letnica izdaje: 2024

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID 190359043

ISBN 978-961-93651-9-9 (PDF)

KAZALO

Zahvala.....	5
O pesnici.....	6
B... (november 1995).....	7
ANOREXIA (november 1995).	8
(november 1995).	9
ZAMAN – ZANIČ (december 1995).....	10
LIUBIM DEŽ (december 1995).	11
KRČEVITE KRETNJE (april 1996).....	12
(maj 1996).	13
LAČNA (27. november 1996).....	14
CIKLUS (28. november 1996).	15
TAT RITMA (9. december 1996).....	16
SMRT - SAKRALNO IN POSVETNO (19. december 1996).	17
POVEJ (28. december 1996).....	18
ZATE (28. december 1996).....	19
V PODHODU (4. januar 1997).	20
NEODLOČNOST (11. januar 1997).....	21
NEDOLŽNIM (21. januar 1997).....	22
RAZBITINE SANJ (15. september 1997).....	23
V PRIČAKOVANJU (25. november 1997).....	24
USTVARJANJE (25. november 1997).	25
POGLED (26. november 1997).	26
DOTAKNI SE ME (26. november 1997).....	27
BOLEČINA (27. november 1997).	28
OKRVAVLJENE VRTNICE (27. december 1997).....	29
(NJIHOVE) OČI (11. marec 1999).....	30
(3. junij 1999).	31
IZ GLOBIN (31. maj 2001).....	32
FENIKS (31. maj 2001).....	33
STRAH (7. julij 2001).....	34
BOL (7. julij 2001).....	35

(11. november 2001).	36
(18. december 2001).	37
(18. december 2001).	38
FILOZOFIRANJE NEKEGA NIHILISTA (14. julij 2018).	39
PREKLETSTVO LEPOTE (14. julij 2018).	40
BETIKI (8. april 2019).	41
(8. april 2019).	42
PRAZNINA TRENUTKA (29. april 2019).	43
ODA LUNI (17. september 2019).	44
(21. september 2019).	45
(24. september 2019).	46
(29. september 2019).	47
(28. september 2019).	48
(4. december 2019).	49
(18. januar 2020).	50
MODROST URE (2020).	51
V POSMEH SMRTI (5. september 2020).	52
V TIHOTI JUTRANJEGA DNE (16. september 2020).	53
KORONA PESEM (2. november 2020).	54
DOLGCAJT (2. november 2020).	55
(3. julij 2021).	56
(10. julij 2021).	57
O ČASU (3. avgust 2021).	58
VONJ PO MOKRIH PSIHI (31. julij 2023).	59
SIVO – BELA PESEM (6. avgust 2023).	60

Zahvala

Napisane pesmi so moje samostojno delo, vendar jih brez vzpodbude svojih staršev ne bi nikoli poskusila izdati. Pri izdaji zbirke so mi stali ob strani tudi drugi ljudje. Posamično jih ne bi omenjala, ker bi mi lahko kdo ušel iz spomina. Zahvaljujem se tudi tistim ljudem:

»s katerimi so se križale moje poti,
v resnici pa sem bila vedno sama.«

O pesnici

Ajda Esenko je bila že v osnovni šoli velika ljubiteljica branja. Predvsem romanov. Največ v življenju je prebrala v zadnjih letih osnovne šole, tudi po tri romane za odrasle na teden. Tedaj se ji je utrnila želja, da bi v odrasli dobi živela tako, da bi pisala in hodila na sprehode. Pozneje se je vpisala na študij primerjalne književnosti, ki je ostal nedokončan. Le-ta ji je dal inspiracijo za njeno ustvarjanje, saj je v tem obdobju pričela s pisanjem pesmi, ki jih piše še danes. Je tudi ljubiteljica dolgih sprehodov oziroma pohodov, ki so ji tudi navdih za ustvarjanje. Najlažje ustvarja v poznih večernih in nočnih urah, ko se vse umiri. Pesem ponavadi napiše v trenutnem navdihu in je kasneje ne popravlja. Vabljeni k prebiranju njenih pesmi. Razlaga pa si jih lahko vsak po svoje.

B... (november 1995)

Ne upam se napisati.
Naj ostane neizrečeno.
Tudi pesmi o tem si ne upam napisati.
Lahko kdo prebere.
Potem bom razkrinkana.
Vsak nosi svoje breme v sebi.

ANOREXIA (november 1995)

Štrleče medenične kosti.

Votel pogled.

Pajkaste okončine.

Praznina v srcu.

Prevelike obleke.

Bolna vzvišenost.

Obup, umri, smrt!

Starši pa: zakaj?

(november 1995)

Bi se ti uprlo: - če bi videl majhen košček gnusa na mojem
vratu, ki ga strastno poljubljaš?

- če bi v ustih začutil trpko kislost?

- ČE BI VEDEL, DA MI JE TO POMEMBNEJŠE KOT TI?

P.S. In, ko boš videl moje pekoče oči, me boš vprašal, če sem
jokala – zaradi tebe?

ZAMAN – ZANIČ (december 1995)

Zakaj ves trud?
Nekaj delaš, bereš, pišeš – zanič.
Samo obup.
Občutek lastne nesposobnosti.
Rečeš si: drugi so še večji drek.
Sistem je kriv.
Ti si nula.
Kronično samouničevanje.
Beg pred odgovornostjo.

Malo samopomilovanja pa tudi ne škodi.

LJUBIM DEŽ (december 1995)

Možganska otopelost, ko ti dežne kaplje padajo po šipicah.

Lenobnost – ne da se ti jih obrisati.

Ljudje okrog so mrki.

Ha, ha, ha.

Zdaj jim lahko uideš.

Slabe volje so,
pa si ti dobre.

Pa je, ne?

Kljub temu se jih najde eno par, ki te buljijo.

Z marelo po glavi pa bodo umaknili svoje zvedave poglede.

Naj bodo kot avtomati. Izgubljeni.

Hočem slišati tresk!

Rahla vzdražitev čutov.

KRČEVITE KRETNJE (april 1996)

Krčevite kretnje obraza, koraka,
ko skušaš zamolčati.

Pustite me,
grizem.

Mi proda kdo tablico:

»Pazi hud pes!«?

Koliko časa se vadi prazen pogled?

Zapihal je vetrič metafizičnega nihilizma.

Vsakdo je navajen na vonj lastnega kozlanja.

Srečen je, kdor se zna nasloniti na veter.

(maj 1996)

Rada bi kričala,
se izpraznila,
pokazala bes celemu svetu.
A kaj, ko kljub odporu do njih
še zmeraj skrbim za svoj ugled.

V meni se trga,
glasovi grozijo,
da me bodo prekričali,
nadvladali.

Temu je treba narediti konec.
Gnus, stud, srd, bes, sovražnost –
ali mi je tega treba?
Upornik brez razloga.

LAČNA (27. november 1996)

Njene lačne oči
na ostenju praznih miz
so pregibale neskončne poljane
na kup zloženih pizz.

Sla je prihajala
z vso svojo neučakanostjo.

Tresenje, naglica ...

Plazeča se slina,
priprava na nov zalogaj.

Zakaj bila je zima.

Kot je še ni bilo.

V znamenju otopelosti
brezkončnih ritualov.

Nato je prišel On,
a ni mu uspelo.

Vsak njegov poljub
ji je bil le metafora za ugriz.

Njegova ljubezen –
kulinarična umetnost.

Stapljanje dveh pogubnih odvisnosti.

Vendar:

sprehajanje po breznu
je bila njena usoda.

Ali:

zavestna odločitev.

CIKLUS (28. november 1996)

Koridor neskončnih poljubov ustnic smrti,
mreže razjarjenih lovilk svežega, živega, toplega mesa.

Za zanosom prekipjavajoče radosti
obupano, neusahljivo, neumorno oprijemanje najsvetejšega.
Zakaj?

Nadejan se spokoj blaženih ustnic,
očarljive lovilke začaranega mesa.

Brez upiranja, le prepuščanje.
Konec hlastanja.

Zakaj ne dokončna predaja,
ko ni več iskanja?

Ker:

Negotovost večnih iskalcev.

Kaj bo potem?

Zazibanost v sladek, miren sen je tudi tu, zdaj,
na prizorišču viharnem, ki je bilo, je in bo.

Otopelost v neotopelem –
je to moja izbira?

TAT RITMA (9. december 1996)

Ki obrne vse na glavo.
Ki ugrizne v ušesne mešičke,
a jih ne spusti.
Ki pobarva vijolice rumeno,
jih postavi narobe obrnjene v vazo
in te pusti poraženega.
Ko belo ni več belo.
Ko na koncu hodnika prideš spet na začetek.
Ko ni več prijetne vznemirjenosti,
ampak mučna tesnoba.
Ko več ne veš,
ali so urini kazalci sploh bili kdaj resnični.

Takrat se v spanju prebujaš in si želiš,
da ti bo po vrtoglavici, ki sledi,
postalo le slabo.
Takrat se raje odločiš za dolgčas
kot hojo v krogu.
In odložiš časnik,
ker veš, da ni nič novega.

SMRT - SAKRALNO IN POSVETNO (19. december 1996)

V mesečno otopelem stanju ji podajam roko,
a je ne prime.
Ne še.
Preti.
Sveča še tli.
V imenu očeta?
Prižgana mikrovalovka –
skurjeno bistvo.
Infarkt življenja
v previsoki napetosti.
Razbit lonec, polita juha,
a kuha gre dalje.
Sopihajoči bolničarji pripravljajo oltar.
V secirnici že vre.
Posvečena hostija naj bo zadnja želja.
Glasovi dušijo,
trgajo tišino,
preklicujejo temo.
V bistvu ni bistva.

POVEJ (28. december 1996)

Kdaj se strga elastika?
Kdaj se nehaš spraševati?
Kdaj je začetek konca?
Kdaj počí želodec?

Kdaj se začne pot?
Kje so zbrane vse misli?
Kje je red v kaosu?

Zakaj jojo odskakuje?
Zakaj je popolnost nedosegljiva?

Je vse le fizika?

ZATE (28. december 1996)

S pošiljanjem impulzov
te želim sprevreči v meso.
Brezbesedni pogovori iritirajo.
Frfovanje metuljevih kril ti je kič.
A mene kljub temu navdihuje muza.
Uspelo ti je odvreči pogled z
realnosti brez izraza.
Njena plehka plitvost
se vsaj navidez umika.
Opojnih substanc prepolno telo,
izmučeno od dežja samouničevalnosti
s trepetanjem vpije pod nebom
od neke nove slasti.
Prepuščanje tebi –
prepuščanje sebi?
Fasciniranje, igra, sprenevedanje –
naj to vse odpade?
V iskricah skrita slast
polaga polena na ogenj.
Pa bo ta ugasnil?
Rada bi začutila brezčasje.

V PODHODU (4. januar 1997)

Tu je le prehodno,
nihče ne ostane predolgo.
Nemir se oglasi,
da bi preklical dolgočasje.
Če nič hudega,
se slečeš.
Ali pa prižgeš...
In prisluškuješ tujim pogovorom.
A na koncu si sam.
Vidiš vso brezizhodnost.
Ne veš več, ali letijo besede na tebe.
Zato otrpneš.
In začneš prebirati pesmi, ki jih ne moreš razumeti.
Utrip se ne poveča,
lahko zaspiš.
Željno pričakuješ obiske,
a mraz poleni ljudi.
Bo treba oditi,
se posloviti,
ali si raje kakšnega naviti?
Mraz se je preselil v konice,
zato zamigetaš.
In se prepustiš toku pisanja.
A veš, da je le prehod.

NEODLOČNOST (11. januar 1997)

Ponavljajo se rituali.
Oklepajoč se namišljenih metamorfoz
se vdajam stalnemu brezupu.
Spanje v nekem zatišju.
Ko izbruhne naval besa,
sledi le še konec.
Ščipalke hihitajočih se možganskih celic
ne pustijo, da bi se razrasla.
Brezupno neskončno dno
ostaja brez odmeva,
ko vržeš vanj nove izzive.
Klic v zamreženi temi,
ki ne pusti nikomur dotika.
Razjed nevidnih viharjev se zdi,
da se od zunaj nič ne pritakne.
Zbrati pogum!

NEDOLŽNIM (21. januar 1997)

Veselite se lepih čustev,
ki preplavljajo vaša mlada telesa,
nedolžnih igric,
kajti te vam popestrijo dan,
brezbrižnih uric ob kavi,
da se ne spomnite betežnih obrazov zateženih profesorjev.
Naj metulji frfotajo
in tako tudi vi v veselju nepopisno zabavne mladosti.
In, ko vam kdo reče,
da je vse laž –
ne poslušajte jih.
To so stari jeznoriteži, fovšljivci,
ki vam hočejo vzeti veselje.
Nedolžnost pa le ohranjajte dolgo, kar se le da
in iz nje črpajte moč.
Ko ni še nobenega nihilizma na obzorju,
je duša polna veselja
ob vsakem novem dnevu, sladkih trenutkih.

RAZBITINE SANJ (15. september 1997)

S skrivenčeno roko si gre proti ustom.
Utiša krik, ki ji z bolečino obleži v grlu.

V nekoč prepolnem srcu
ni več hrepenenja.

Ubila ga je sama.

Čaka na trenutek,
v katerem jo bo nekdo
potegnil iz prepada,
v katerega še zmeraj pada.

Trpka kislost v ustih
jo spominja na napake,
ki jih še zmeraj ponavlja.

Z glavnika pobira lase.

Odmrli so, kot so tudi njene želje.
Kakor črepinje sestavlja zopet sliko
iz razbitih sanj.

V PRIČAKOVANJU (25. november 1997)

Sedim
in poskušam zavrteti zopet vrtiljak
neizsanjanih sanj.
Za zaprtimi očmi
se oblikuje tvoja podoba.
Mravljinci me spreletavajo
ob namišljenem dotiku tvojih rok.
Iz hrbtenice se plazi kača,
ki me ovija v prijetno zadušljiv objem.
Kakšna je barva tvojih oči
in kako diši tvoj pot?
Bodi ob meni,
da se mi kalejdoskop občutkov
zavrti pred očmi.
Namišljene slike se bliskovito odvrta vajo
v pričakovanju.
Da te spet vidim!
In občutim!
In zaslišim tvoj šepet!

USTVARJANJE (25. november 1997)

Vsesplošni vrtinec
me zagrinja v mrak
izrečenih in neizrečenih besed,
udejanjenih in neudejanjenih dejanj,
skritih in izrečenih misli.

Sledi preblisk,
ki te razjasni
in posrka v trenutek,
ko se odpreš celemu svetu.

Prisluhnejo ti
in se za trenutek ustavijo,
se zamislijo.

Takrat dosežeš,
da tudi košček tvoje biti zapusti sled.

Resničnost
postane hkrati utemeljena in zabrisana.

Misli se zbistrijo,
obenem pa so nejasne.

Začutiš neotipljivo.

POGLED (26. november 1997)

Slutiš brezno?
Skrivnostna tema
te kliče in vabi.
Z nevidnimi trnki
lovi tvoje upe, želje, hrepenenja.
Postavlja ti vprašanja,
ki jih le slutiš,
a nisi dovolj močan,
da bi si upal odgovoriti nanje.
Prelivajoče se barve
v vseh mavričnih odtenkih;
od teme do svetlobe
so skrite v njem.
V brezupu se oklepaš
ničevih nitk,
ki te vežejo na trdna tla.
Zakaj?
Misliš, da boš šibkejši,
če pogledaš vanj?

DOTAKNI SE ME (26. november 1997)

Mišliš, da me raniš
z rahlim dotikom?
Nevidne tipalke se razraščajo
in me priklepajo v krčevit objem.
Z odporom pogledam tja,
kjer te še ni bilo.
Razišči me,
kakor raziskujem jaz tebe
in te iščem s pogledom po krajih,
kjer sva bila.
Ko sem sama,
čutim dotik svojih rok,
zato si kličem v spomin
otip tvojih.
Zavonjam barvo tvoje toplote
in posrkam vase vse občutke,
ki si mi jih in boš
pričaral.

BOLEČINA (27. november 1997)

Sčasoma se mi zazdi trepet njegovih ustnic umazan
in drget najine ljubezni neresničen.

Kot v posmeh
odpada listje z drevesa,
ki sva ga zalivala
z najinimi solzami.

Zbiram jih
in si postiljam ležišče,
na katerem ne bo njega.

Povaljam se po njih,
da se namesto njegovega duha
naužijem vonja listov.

Iz srca izruvam vrtnice,
ki mi jih je podaril.
Njihovi trni me opraskajo
in pustijo krvavečo.

Kot v transu brišem čašo,
iz katere sva pila
in razcefram njegovo sliko
na majhne koščke.

A brazgotina ostane.

OKRVAVLJENE VRTNICE (27. december 1997)

Ki si mi jih podaril,
si izruvam.
Takrat še niso bile krvave,
na začetku so bile bele.
Kakor je bila najina ljubezen.
Tudi dišale so nežno.
Njihovi trni mi niso ranili prstov.
Bili so poševni.
Naenkrat so postali nevarni.
Žal mi je,
a nisem opazila.
Takrat si mi jih dal,
okrvavljene in rezkega vonja.
Prepojene z najino krvjo.
Še zmeraj jih gojim v srcu,
njihovi trni mi zadajajo stalno nove rane.
Ne podarjaj več vrtnic.

(NJIHOVE) OČI (11. marec 1999)

S svojimi pogledi mi jemljejo dušo,
trgajo z mene košček za koščkom
in si me lastijo.

Kot mrhovinarji se priplazijo.

S pogledi me prebadajo.

Njihove oči iščejo nekaj,

kar bi nadomestilo njihov prazni odsev.

Zmedeno begajo sem ter tja.

Včasih se zaletijo drug v drugega.

Postane jih sram,

zato se ozrejo v tla.

Mar mislijo,

da bodo tam našli nadomestek svoje praznine?

Na tleh?

Le razmazane pljunke, cigaretne ogorke, pasje drekce...

Njihove oči so tudi moje oči.

Včasih pogledam navzgor,

vendar se mi tudi nebo kljub vsej svoji sinjini zazdi prazno.

Ali pa ne odmaknem pogleda

in upam, da bom v tej praznini našla svobodo.

(3. junij 1999)

Še nikoli nisem občutila takšne izpraznjenosti.

Pogledala sem niču v obraz.

In se nasmehnila.

Naenkrat se mi je zdelo vse absurdno.

Ves trud,

ustvarjalnost

je le

zapolnjevanje

praznine.

Sedaj nič ne delam.

Sanjam.

Čakam,

da mine čas.

In upam,

da se mi bodo povrnilo občutki in čustva.

Do takrat pa mi bo vsakršno početje le napor.

Grem spat.

Mogoče bom sanjala o vampirjevem ugrizu.

IZ GLOBIN (31. maj 2001)

Ali so bili ti valovi sploh kdaj resnični?
Ali sem zares občutila tisto gomazenje,
ki mi je dajalo občutek zapolnitve?
Ali je bila to le utvara, trenutna vzhičenost?

Ne vem ...

Sedaj se sprašujem in prepuščam drugim valovom.

Valovom,

ki prihajajo iz mojih globin.

Valovom,

ki jih drugi le vzpodbujajo, da ponovno vzniknejo.

Iz mene.

In prav je tako.

Sedaj.

Morda pa nekoč ...

Jih bo spet nekdo drug predramil

in mi dal občutek,

da vznikajo neodvisno od moje biti.

FENIKS (31. maj 2001)

V tihoti zgodnjega jutra.
Ko slišiš le utrip svojih misli.
Te nekaj spreleti.
Zaslišiš prebujanje.
Občutiš napev,
ki mu daje ritem pesem ptičev,
ki prepevajo o dnevu,
ki je zrasel iz ostankov prejšnjega.
Nekaj v tebi se predrami.
In zbudi se pesem.

STRAH (7. julij 2001)

Postopoma se prikrade vate.
Se razprede po tvojih tkivih.
Postaneš ujetnik za rešetkami svojega telesa.
Sam si.
In sam trpiš.
A želiš si uiti.

BOL (7. julij 2001)

Mrgolazen v tvojem želodcu ti razžira čreva.

Črvi gomazijo.

Se te polastijo.

V pajkovo mrežo v tvojem grlu se zapletajo metulji,
ki se hranijo s tvojo bolečino.

Bridke pijavke občutkov krivde, obžalovanja in nemoči
te izčrpavajo.

Pa ti je tega res treba?

(11. november 2001)

Še zmeraj se zatekam k vam.

Dragi moji.

Ljubljeni.

Princi teme.

Ne vem čisto točno,
zakaj vas nosim v mislih že vrsto let.

Vedno znova se vračam k vam.

V resnici me je strah vašega ugriza.

A obenem si ga želim.

Želim si vašega ugriza,
ki bi me odrešil.

Spremenil bi me v nekoga,
ki bi v nadaljnjih ugrizih končno našel potešitev
svojih skritih strasti.

Kdo mi bo prišel na pot,
mi s svojim smrtonosnim poljubom vrnil življenje,
se z menoj prepuščal tokovom
in odtaval v prostranstva,
kjer se zavedanje konča.

A kljub vsemu,
v meni je še vedno strah pred popolno prepustitvijo.

Z njegovim ugrizom
naj se nadaljuje vrsta.

Zakaj pa ne.

Na koncu smo vsi na istem.

Vampirji.

(18. december 2001)

Na vrtove moje žalosti
ti je vsaj za nekaj trenutkov uspelo priklicati
sinje lastovke, znanilke pomladi
in odpoditi tesnobno-otožne
zeleno modre metulje,
požiralce življenjskega ognja.

Sedaj pa ...

Ker ga več ni,
se je v poljane tvoje prostosti naselila žalost.

Ker te skušam razumeti,
se ji skupaj s teboj vdajam.
Grenkobno-otožne ptice
kljuvajo za zadnjimi ostanki
svetlečih se koščkov drobtinic.

Hranijo se z najinimi upi,
si spletajo gnezda v najinih hrepenenjih.

Ker jih ne znava odgnati,
jih nezavedno hraniva,
se jim prepuščava,
a obenem ohranja upanje.
Vsaj zate vem,
da vztrajaš.
Ker veš,
da lahko sreča potrka tudi na tvoja vrata.
A potem jo daj na vrvico.
Ali pa jo prepričaj,
naj ostane pri tebi.
Ker si je želiš.
Po njej hrepeniš.
Rabiš.

FILOZOFIRANJE NEKEGA NIHILISTA (14. julij 2018)

Ni miru in ni spokoja,
tava v temi duša moja.
 Tesnoba, tesnoba,
 spremlja me do groba.
Zbegana glava, zbegan pogled,
odkar sem rojena, tuj mi je svet.
 V duši poraja se tiha milina,
 ni preteklosti in ni spomina.
V spancu nemirnem najdem uteho,
ob dolgčasu omislim si kakšno pregreho.
 Pajkasti strahci mi zrejo v oči,
 da umaknem pogled, nimam moči.
Vrtinec življenja posrka me vase,
ob zatonu njegovem spomnim se nase:
 kdo si ti, zakaj si tu,
 ko padeš v past, se vprašaš čemu?

PREKLETSTVO LEPOTE (14. julij 2018)

V soju luči se oziram za sabo
in vidim nekoga s sklonjeno glavo.

Ko te jebe, lepša sem kot ti,
zakaj tako za mano obračaš oči?

Ne maram, da me vidijo,
ne maram, da me gledajo,

bog ne daj,
da mi v neдрček pošpegajo.

Nato pomislim:

pa kdo si ti,
kaj se ves svet okoli tebe vrti?

In grem naprej po svoji poti,
kam bom zavila,

odločam se sproti.

BETIKI (8. april 2019)

Nekoč bom zbrala pogum
in se bom ustavila.
Življenje, ki je itak teklo v prazno,
nima smisla,
da se ga siliš živeti na polno.
Zazrla se bom praznini v oči
in ugotovila, da je bilo v resnici
vse zaman.
Na koncu prideš spet na začetek,
v tem pa ni noben napredek.
Opazovala bom mravlje na tleh
in se čudila njihovemu vrvenju.
Nahranila bom svojih šest mačk
in se po dolгих letih s solzami v
očeh spomnila prve.

(8. april 2019)

Nekoč se mi je vse zdelo lepo.
Sedaj pa ni več tako.
Zaletavam se z glavo v zid
in lovim drobce namišljene jasnine.
S Samarijanci debatiram
o vsem možnem,
zato da ne zaspim s tesnobo v prsih.
Poslušam glasbo,
ki pa mi ne pospeši utripa.
Hlastno hodim,
da pozabim na minljivost vsega.
In se spominjam ljudi,
s katerimi so se križale moje poti,
v resnici pa sem bila vedno sama.

PRAZNINA TRENUTKA (29. april 2019)

Iz megle se prikažejo labodi,
zaprhutajo s krili in odletijo.
Sence njihovih silhuet
kažejo pot naprej.
Nad goro sonce iztegne žarke,
ki samo so.
Obstajajo.
Ne sprašujejo se zakaj.
Človek pa stalno nekaj išče.
In misli, da je pomembnejši od labodov.

ODA LUNI (17. september 2019)

Ko sem se uzrla vanjo,
se mi je zasmejala.
Njen spačen obraz
mi je utišal krik na ustih.
Uzrla sem se nazaj
in tam je stal.
Kot nekakšna prikazen.
Nezavarovan prehod na progi
me je vabil.
In sem stekla.
In zdaj sem tu.

(21. september 2019)

Prižgem čik.
Se zamislim.
Hladen piš veje čez preostanek las.
Verjetno kmalu osivijo.
Ali pa tudi ne.
To je to.
Star si toliko,
kot si zamisliš.

(24. september 2019)

Smrt-odsotnost vsega,
dobrega in zlega.
Tudi ti si na vrsti,
da se znajdeš v krsti.
Totalna pozaba
umska je pohaba.
Ničevost vsega
v celo stvarstvo že posega.
Kdaj pa kdaj se vprašam,
kakšne misli naokrog prenašam.
Svetle ali temne,
sive ali žive,
o vesolju ali vsem
ali pa kako se žrem.

(29. september 2019)

Hodim z mamó,
ki me vodi v osamo.
Po cestah hodim
kot, da blodim.
Spominjam se širjav,
ko si gledal iz daljav.
Nisi videl mene,
videl si le sebe.

(28. september 2019)

Kraljica ulic
se vrača na sceno.
Pohitimo, pohitimo,
ker njej je že čisto vseeno.
Kdo jo prenaša,
kdo jo prekaša,
ali je vse to le vrelna kaša.
Mačka njena pa trpi
in se okrog nje vrti.
Ves njen svet je ta Ljubljana,
kjer pa je popolnoma sama.
Nihče je ne razume,
nihče je ne trpi
in vsega se že po malem boji.
Kaj pa bo z njo, ko odraste?
Odtrgala si bo kraste z ran
in se odselila kam drugam.

(4. december 2019)

Kaj naj pišem?
Ali naj ti raje kar narišem?
Zakaj bi se trapila,
da je konec,
da je počil lonec,
ko pa vem, da misliš name
kot jaz nate.
Nekoč sva se ljubila,
za roke se držala,
rekel si, da me ljubiš,
ampak vedno si bil ti prvi,
ker ti je to v krvi.
Sovraštvo mučno je to čustvo,
ki naj zadnje bo izkustvo,
od sedaj naj bo le smeh,
ker to zaenkrat še ni greh.

(18. januar 2020)

Dolgost življenja našega je glupa
in ni več poti ven iz obupa.

Nihilizmi in vsi izmi
in na koncu še kriticizmi.

Zakaj bi se trudili,
ko pa bi najrajši vse pustili.
Naj vse zgnije, se razsuje,
kot se kamen v prah sesuje.

Butasto je vse skup,
zato poženeš se v galop.
In veš, ko prideš na svoj cilj,
bi se najraje kar v zemljo zaril.

Vse je gnilo, vse je podlo,
na koncu pa si staro ali mlado truplo.

Ko ne veš ne kod ne kam,
še prijatljivi obrnejo se stran.

Ko konec je vsega,
ostane le še ena beseda,
ki se reče ji pa beda.

MODROST URE (2020)

V temi najdem luč.
Ko se pogledam v ogledalo
se vidim in si rečem:
To je to. Nisi fuč.
Ne daj se.
Srečam njega
in greva jest.
Jaz bolj malo,
on pa več,
a nikoli ne preveč.
Mi smo na liniji,
nič se ne more zgodit.
Zdej bod pa tih,
pa pejt v rit.
In se nasmej,
v sonce poglej,
če pa nikakor ne gre več,
si reci:
Tudi to bo minilo.

V POSMEH SMRTI (5. september 2020)

Pišem pesem, ki naj bo zadnja
in sem brez besed.
Sem res naredila vse,
kar je bilo za storiti?
Če se za vsako rit najde palca,
naj se moji sovražniki
že na Zemlji cvrejo.
Ne štejem kilometrov,
nekoč sem jih.
Ni upanja, ni vere, ni luči,
zato bi rada šla.
Prihodnost se kaže v temi,
zato si je ne želim.
Namesto v črno
se oblečem v belo.

V TIHOTI JUTRANJEGA DNE (16. september 2020)

Kuhanje kave
in pranje zob,
mogoče zajtrk, se oblečeš
in greš na pot.
Ko bi res bila mirna ta jutra,
ker po jutru se dan pozna.
Pa največkrat niso,
pa kaj.
Šteješ kilometre
in ne veš zakaj.
Zato, ker si to ti.

KORONA PESEM (2. november 2020)

Kako je lep ta zimski svet,
nazadnje utrgala bom cvet,
ki zaustavil je moj svet,
ko sem šla kadiť na skret.

Boleča je ljubezen,
to prava je bolezen.

Kupiš si raje mačko,
ki ti na koncu da še tačko.

Izuriš jo kot psa
in maš mir doma.

DOLGCAJT (2. november 2020)

Čas mineva,
vije se v črvino,
ki ji pravim nihilizem,
ta pa je čisti idiotizem.
Melješ, melješ, ne premelješ,
pucaš, ruvaš ven iz glave,
misli najdejo te prave.
Delat pejt kej,
se pregrej,
na koncu pa se le nasmej.
In si reci:
tu sem,
zdaj sem,
to je to,
življenje pa je res lepo.

(3. julij 2021)

Nekoč ljubila sem Eneja,
med nama zdaj je živa meja.
Imela sem ga srčno rada,
tedaj še ni bilo prepada.
Sprašujem se, kako gre to narobe
od ljubezni pa do zlobe.
Pač sedaj tako to je,
kaj bo še,
kdo to ve.

(10. julij 2021)

Kaj naj pišem,
ali raje naj narišem.
Besede nikoli niso prave,
v njih veliko ni zabave.
Nikoli tudi čas ni pravi,
da se duša res razgali.
Zato raje bom kar tiho,
iščem rimo,
čas pa gre kar nekam mimo.

O ČASU (3. avgust 2021)

Leta potujejo s svetlobno hitrostjo,
misl pa se ustavljajo ob neumnostih.

Čas tiho teče dalje,
kakor potok žubori.

Ko premlevaš,
se ustavljaš
in sediš na klopica.

Kot nekoč razmišljaš glasno,
ko pa ni več nič ti jasno,
zapreš zvezek
in greš spat,
ker nima smisla
na mestu stat.

VONJ PO MOKRIH PSIH (31. julij 2023)

Spomin na tisto deževno noč,
držeč z roko pod roko,
z marelo na eni strani.
Prvi tvoj poljub,
poln je obljub,
se začne neka pesem.
Čudna naključja nam tkejo
življenja.
In potem čakanje.
Na neko srečo.
Ostane pa le vonj po
mokrih psih.

SIVO – BELA PESEM (6. avgust 2023)

Nek drug kraj, nek drug čas,
neka druga jaz.
Pod platanami,
na katere naj bi bila alergična.
Strastni poljubi,
želja po neskončnem.
Teden dni mine
in spet dež.
Odplakne vso milino,
grozeča tesnoba me prevzame.
Preteklost so sanje,
nato nastopi žalovanje.
Jeza, obup,
popoln brezup.
Na koncu pa posveti sonce.
Grem tja, kjer je mavrica.

